

Απόσπασμα.

<...> Παράλληλα με τη στρατηγική «οι ανίκανοι ΣΥΡΙΖΑΙΟΙ» αναπτύχθηκε μια ατζέντα που εστίασε στις ικανότητες του Κυριάκου Μητσοτάκη και της ομάδας περίξ αυτού. Επρόκειτο βλέπετε για την ομάδα των αρίστων, που θα απογείωναν τη χώρα και θα προωθούσαν τη χρηστή και αποτελεσματική διοίκηση και το κράτος δικαίου με κύριο εργαλείο το επιτελικό κράτος.

Η στρατηγική αυτή θεμελιώθηκε σε μεγάλο βαθμό σε κοινωνικά στερεότυπα ταξικής υπεροχής, που μετατρέπουν το ασήμαντο σε σημαντικό, και αναπαράγονται ως διαδομένοι και εύπεπτοι μύθοι στο δημόσιο βίο. Το κοσμοπολίτικο ύφος, τα αναγνωρίσιμα ονοματεπώνυμα, οι καλές σπουδές στα μεγάλα πανεπιστήμια του εξωτερικού, η άριστη γνώση των αγγλικών, η προϋπηρεσία σε αξιοζήλευτες επαγγελματικές θέσεις (συχνά λόγω των γνωριμιών της οικογένειας) αποτέλεσαν βασικά στοιχεία αυτού του συνόλου των στερεοτύπων. Η ιδέα ήταν απλή: εδώ έχουμε να κάνουμε με μια κοσμοπολίτικη μορφωμένη ελίτ, που σχεδόν μας κάνει τη χάρη να μας κυβερνήσει. Αυτή η ελίτ έχει τέτοια διαπιστευτήρια που από μόνα τους αποτελούν εγγύηση για την επιτυχία.

Ο Κυριάκος Μητσοτάκης είναι ο πρώτος Έλληνας πρωθυπουργός τόσο έκδηλα εκφραστής των αξιών, του τρόπου ζωής και της αισθητικής αυτής της επιτυχημένης κοσμοπολίτικης ελίτ. Πολιτικός κληρονόμος, με σπουδές σε ακριβά ιδιωτικά σχολεία και σε ελίτ αμερικανικά πανεπιστήμια συνιστά έναν σύγχρονο πρίγκιπα και προβάλλει ένα συγκεκριμένο κοινωνικό ύφος που παραπέμπει στο «lifestyle» διεθνώς προβεβλημένων πολιτικών οικογενειών.

Σε αντίθεση με αυτό το κοσμοπολίτικο ύφος της ελίτ χωρίς σύνορα, που εξέφρασε ο Μητσοτάκης, οι μέχρι τώρα πολιτικές ηγεσίες της μεταπολίτευσης επιδίωκαν να εκπέμπουν έναν εθνικό αέρα. Ιδιαίτερα στην ελληνική δεξιά, οι ηγέτες της φρόντιζαν να υπερτονίζουν τα χαρακτηριστικά της «βαθιάς Ελλάδας» που κουβαλούσαν. Η επίμονη σερραϊκή προφορά του Κωνσταντίνου Καραμανλή, παρά το γεγονός πως αυτός έζησε πολλά χρόνια στην Αθήνα και πάνω από μια δεκαετία στο Παρίσι, η γκλίτσα του Αβέρωφ, ο οποίος σπούδασε στο μεσοπόλεμο στην Ελβετία και ήταν κάτοχος διδακτορικού από το Πανεπιστήμιο της Λοζάνης σε μια εποχή που η Ελβετία ήταν ορατή στον μέσο Έλληνα μόνο από καρτ-ποστάλ, και το φιλικό και άνετο «σαλονικιώτικο» ύφος - αν και μη σαλονικιός - του Κώστα Καραμανλή ο οποίος είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος του Tufts, ενός από τα καλύτερα πανεπιστήμια των ΗΠΑ, αποτελούν παραδείγματα της διαχρονικής προσπάθειας της ηγεσίας της συντηρητικής παράταξης να φαίνεται «σεμνή και ταπεινή», δηλαδή να δείχνει πως ο βίος και η πολιτεία της εκφράζει το μέσο Έλληνα, ειδικά τους «νοικοκυραίους» με τους οποίους θέλει να ταυτίζεται.

Αλλά και στην κεντροαριστερά, ο Ανδρέας Παπανδρέου - αναμφίβολα ο πιο κοσμοπολίτης Έλληνας πολιτικός, και σίγουρα ο πιο αναγνωρίσιμος διεθνώς πολιτικός ηγέτης που είχε ποτέ αυτή η χώρα, τόσο λόγω του μορφωτικού του υπόβαθρου (διδακτορικό από το πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ) όσο και της επαγγελματικής του πορείας ως καθηγητής στο Μπέρκλεϊ, στο οποίο διετέλεσε πρόεδρος του τμήματος οικονομικών επιστημών - συνειδητά επιχείρησε να υποβαθμίσει αυτήν τη διάσταση της προσωπικότητας του υπέρ μιας πιο λαϊκής εκδοχής της.

Πάντως, είναι αλήθεια, πως η προπαγάνδα της νέας ελίτ δεν περιορίστηκε στην εικόνα, στο στυλ και το ύφος. Συνοδεύτηκε κι από την προώθηση ενός πακέτου φιλελεύθερων αντιλήψεων προς την εγχώρια μεσαία και ανώτερη τάξη αλλά κυρίως προς το εξωτερικό. Η ιδέα δεν ήταν άλλη από το να δείχνει η νέα ηγετική ελίτ εξαγωγίμη και αποδεκτή από τις δυτικές ηγεσίες και τα διεθνή ΜΜΕ.

Η ιδέα δεν θα ήταν απαραίτητα κακή - και οπωσδήποτε συμβάδιζε με το ύφος και τις προσωπικές αντιλήψεις του Κυριάκου Μητσοτάκη και της ομάδας του - αν συνοδευόταν κι από ανάλογες πράξεις. Αντίθετα, πολύ σύντομα από την ανάληψη της ηγεσίας της ΝΔ το 2019, έγινε αντιληπτό πως η βασική στόχευση της ηγετικής ομάδας περίξ του Μαξίμου δεν αφορούσε μια «κάποια ιδέα για την Ελλάδα», πόσο μάλλον μια φιλελεύθερη ιδέα. Αφορούσε κυρίως πολιτικές καριέρες, εκπλήρωση προσωπικών φιλοδοξιών.

Αμέσως μετά τη νίκη στις εκλογές του 2019, οι επιλογές των προσώπων που στελέχωσαν τις θέσεις κλειδιά στα υπουργεία και σε κρίσιμους τομείς τους κράτους, έδειξαν τον τρόπο που

αντιλαμβανόταν η νέα εξουσία τη διακυβέρνηση: ως τον απόλυτο έλεγχο όλων των θεσμών, ιδιαίτερα των κρίσιμων εκείνων που σχετίζονταν με την ενημέρωση και τις υπηρεσίες πληροφοριών.

Ποτέ οι Έλληνες πολίτες τα τελευταία τριάντα χρόνια δεν βίωσαν μια τέτοια ασφυκτική κατάσταση στα Μέσα Ενημέρωσης, όσο επί των ημερών των αρίστων της **φιλελευθεροφανούς** διακυβέρνησης. Κανείς πρωθυπουργός στη Μεταπολίτευση, δεν είχε τολμήσει τη μεταφορά της ευθύνης της ΕΥΠ στο πρωθυπουργικό γραφείο (ιδέα εξάλλου που ο Αντώνης Σαμαράς το 2015 είχε θεωρήσει πως άρμοζε μόνο σε κράτη σαν τη Βόρεια Κορέα). Κάτι τέτοιο, και μάλιστα σε συνδυασμό με την τοποθέτηση του υπεύθυνου του γραφείου τύπου της ΝΔ στην προεδρία της ΕΡΤ, ήταν η απόλυτη ένδειξη της πορείας της χώρας προς τον **«φιλελευθεροφανή αυταρχισμό»**.

Αναμφίβολα, η υπόθεση των υποκλοπών αποτέλεσε την απόλυτη ύβρη. Εδώ και τρεις μήνες, κατακλυζόμαστε από ένα σύνολο πληροφοριών που μας συνταράσσουν. Αποκαλύφθηκε ένας σκοτεινός κόσμος, που δεν μπορούσαμε να διανοηθούμε το μέγεθος του. Αισθανόμαστε ως πολίτες απολύτως ανήμποροι απέναντι σε ένα Λεβιάθαν, ένα βαθύ κράτος-τέρας, που παρακολουθεί σχεδόν 16 χιλιάδες πολίτες, ανάμεσά τους πολιτικούς και δημοσιογράφους (**σημείωση αναγνώστη: και την ηγεσία του στρατεύματος**. Όταν γραφόταν η ανάλυση δεν είχε αποκαλυφθεί ακόμα). Και ταυτόχρονα μένουμε άναυδοι από τις πληροφορίες για τις αδιανόητες διαπλοκές μεταξύ μυστικών υπηρεσιών και ιδιωτών.

Πλέον, κι οι λιγότερο παρατηρητικοί - τέτοιοι αφθονούν ανάμεσα στις μορφωμένες ελίτ της χώρας γιατί, παρά τα γράμματα που ξέρουν, έμαθαν τόσο να συναλλάσσονται με την εξουσία που συνήθισαν να κάνουν τα στραβά μάτια στις αυθαιρεσίες της – διαπίστωσαν, πως στα κέντρα λήψης των αποφάσεων έχει εγκατασταθεί μια ακόρεστη για εξουσία ελίτ, η οποία, όπως φαίνεται όμως, αισθάνεται εξαιρετικά ανασφαλής. Η ανασφάλεια της οφείλεται σε έναν απλό λόγο: ο ηγέτης της έχει ανέλθει στην κομματική εξουσία το 2016 συγκυριακά, σχεδόν από ατύχημα θα λέγαμε, και η ίδια δεν αισθάνεται την απαραίτητη ψυχολογική, κοινωνική και αισθητική εγγύτητα με το μέσο ψηφοφόρο του συγκεκριμένου πολιτικού χώρου.

Το ένιωθα από καιρό, αλλά τώρα είμαι βέβαιος. Όποτε - αργά ή γρήγορα - ο πρωθυπουργός χάσει στις εκλογές (αν δεν έχει ακολουθήσει το δρόμο της πολιτικής αξιοπρέπειας ώστε να παραιτηθεί και να εκλεγεί κάποιος άλλος μέσα από την κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ, όπως θα συνέβαινε σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα που σέβεται τη δημοκρατία της), θα επακολουθήσει πολιτικός και ιδεολογικός κανιβαλισμός ευρείας έκτασης εντός της ΝΔ. Φοβάμαι, μάλιστα, πως η λέξη φιλελευθερισμός θα κάνει καμιά δεκαετία να ξανακουστεί στη συντηρητική παράταξη.

Πλέον, καταλάβαμε την ποιότητα αυτής της κυβερνώσας ελίτ. Πρόκειται για μια πολιτική ομάδα που βασικά θεωρεί αυτονόητο να κυβερνά, καθώς βαυκαλίζεται πως είναι η μόνη ικανή να το κάνει. Αλίμονό μας! Σε ένα εξαιρετικά διεισδυτικό άρθρο του πρόσφατα στην εφημερίδα “Καθημερινή”, ο Καθηγητής Γιώργος Παγουλάτος, έγραψε πως η Μεγάλη Βρετανία **«κυβερνάται από ένα είδος Συντηρητικών που θεωρούν τη χώρα ιδιοκτησία τους. Για κάποιους η κατάκτηση της εξουσίας συνιστά την εκπλήρωση στοιχήματος με τους συμμαθητές του Ίτον ή τους συμφοιτητές τους στις πολυθρόνες της Oxford Union. Είναι η παρακμή ενός πολιτικού συστήματος που αναπαράγει ελίτ ικανές για όλα, εκτός από τη δυνατότητα κοινωνικής συνείδησης ή ηθικής ευθύνης»**.

Εντυπωσιακό! Κάθε λέξη του κειμένου του Παγουλάτου ταιριάζει γάντι στη χώρα μας. Υπάρχει όμως μια διαφορά, ουσιώδης μάλιστα. Εκεί στη Γηραιά Αλβιώνα, οι θεσμοί αποδεικνύουν πως οι ελίτ είναι αναλώσιμες προς όφελος της φιλελεύθερης δημοκρατίας. Εδώ, αντίθετα, αναλώσιμοι είναι οι δημοκρατικοί θεσμοί και η αξιοπρέπεια της δημοκρατίας και της χώρας προκειμένου να μην κακοκαρδίσουμε τον πρωθυπουργό.